

GAZETA

ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Anul XVIII
Nr. 871
Vineri 4 nov.
1966
4 pag. 25 bani

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURĂ

DIRECȚII

ÎN MODERNIZAREA MATERIALULUI DIDACTIC

Pătrunderea tot mai amplă în școală a noilor realizări ale tehnicii audio-vizuale este o consecință obiectivă a adaptării învățămîntului la solicitările prezentate, pe planul pregătirii tinerelor generații, de revoluția tehnico-științifică contemporană. În fapt, întregul proces al modernizării mijloacelor de transmitere a cunoștințelor — proces cu o arie foarte largă și în care au loc multiple și adesea contradictorii încercări — urmărește creșterea în randament a studiului, extinderea și adâncirea perimetrului didactic care limitează obiectiv volumul informațiilor științifice ce pot fi transmise și însoțite pe diferitele trepte ale învățămîntului.

Urmărind a releva anumite tendințe majore în producția actuală de material didactic, vom face abstracție de clasificările pornind de la considerente metodice sau de ordin tehnic, grupind categoriile de material didactic în funcție de anumite direcții manifestate în evoluția și perfecționarea lor, în strînsă interdependență cu tendințele majore ale didacticii contemporane și pornind de la primele trepte ale școlărității.

Una dintre preocupările de seamă manifestate în ultimii ani de cercetătorii din domeniul psiho-pedagogiei, ca și de practicieni, se referă la lichidarea pragului între preșcolăritate, în formele ei organizate, și prima treaptă școlară propriu-zisă. În domeniul materialului didactic, reflectarea cea mai caracteristică a acestei preocupări este „jocul logic”. În fapt, aceasta constituie o grupare deosebit de variată a unor piese asemănabile, care prin îmbinări multiple și succesive permit orientarea copilului, în lumina unor principii ale teoriei mulțimilor, către cunoașterea, într-o formă adecvată, a unor legi și fenomene din domeniul științelor naturii, considerate pînă nu de mult ca avînd un nivel de abstracție inaccesibil nu numai la vîrsta respectivă, dar și în școala generală. Academicianul Grigore Moisil afirma recent că „jocurile logice constituie o cale cu deosebit randament pentru familiarizarea copiilor, la o vîrstă timpurie, cu anumite trăsături esențiale ale concepției matematice moderne”.

În ultimii ani, la noi s-au realizat o serie de jocuri didactice, cu evidente calități pentru copiii de 5-7 ani. Totuși, caracterul în mare parte depășit al concepției pe baza căreia au fost realizate aceste jocuri face ca eficacitatea lor pe planul procesului de învățare în formele specifice ale vîrstii să fie desigur de scăzut. Este necesar ca cercetătorii și întreprinderile de resort să rezolve mai grabnic această problemă intrucît, în condițiile actuale și de perspectivă ale dezvoltării învățămîntului din țara noastră, realizarea diferitelor variante ale jocurilor logice poate aduce soluții deosebit de valoroase la nivelul primelor trepte școlare, răspunzînd și unui principiu didactic de mare importanță: preșcolării se joacă învățînd, iar școlarii din primele clase învață în forme apropiate jocului.

Atunci cînd au caracteristici superioare de construcție, machetele în stare de funcțiune pot îndeplini în același timp și rolul de jucărie, și pe acela de tehnică școlară. Ne referim în special la reproducerea identică, cu caracteristicile funcționale esențiale și la o scară de aceeași proporție — în general 1/200 — a unei mari varietăți de mașini și agregate, începînd cu autoturismele de cele mai diverse tipuri și terminînd cu instalații industriale complexe. În producția din acest domeniu a unor întreprinderi specializate („Bucuria copiilor”, „Tehnometal” etc.) trebuie să se realizeze o cotitură hotărîtoare către modernizare, trecîndu-se la realizarea de veritabile machete în stare de funcțiune.

(Continuare în pag. 4-a)

Corul Căminului cultural din Domnești, raionul Curtea de Argeș.

Animatori de frunte ai mișcării artistice de amatori

Preluind și ducînd mai departe o remarcabilă și veche tradiție, mișcarea artistică de amatori constituie astăzi, în țara noastră, unul din fenomenele obișnuite și necesare ale activității spirituale a poporului. Încadrată în complexul formelor de manifestări culturale-educative de masă, ea contribuie larg la mobilizarea oamenilor muncii în îndeplinirea sarcinilor mărețe ale desăvîrșirii construcției socialiste, la dezvoltarea sentimentului de dragoste pentru patrie.

Un aport considerabil la dezvoltarea artei practice de amatori, la creșterea prestigiului acesteia îl aduc cadrele didactice, care își dăruiesc cu pasiune talentul și priceperea lor activînd ca instructori, interpreți sau îndrumători în numeroase formații artistice de pe lângă căminele culturale, casele de cultură sau cluburile sindicale. La baza acestei activități puse în slujba frumosului stă o bogată tradiție, creată și transmisă din generație în generație de numeroși învățători, entuziaști luminători ai poporului. Exemplele plutoitoare ale lui Ion Viđu, Ciprian Porumbescu, Gavril Musicescu, George Dima, Dumitru Kiriac — care, în perioada de activitate ca învățători sau profesori au organizat și instruit formații corale devenite celebre — exemplele profes-

orilor Ioan D. Chiresscu, Ion Croitor, Nicolae Oancea, Nicolae Lungu, Dumitru D. Botez, Nicolae Ursu, Tudor Jarda și alții — care de-a lungul întregii lor cariere au susținut și îndrumat mișcarea muzicală de amatori din țara noastră — sînt urmate de numeroase cadre didactice. Vestite formații corale de amatori, ca cele din Lugoj, Chizău, Poiana, Nechrich, Săliște, Lelești, Gales etc. sînt legate strîns de numele unor învățători și profesori care, însușiți de sentimente patriotice și de dragoste pentru frumos, le îndrumă cu pricepere activitatea.

S-au împlinit 75 de ani de cînd a luat ființă corul din comuna Domnești, regiunea Argeș. Printre inițiatorii lui s-au numărat învățătorii Ion Stăncioiu, Nicolae Hănescu, Luca Paul și mai apoi Victor N. Hănescu, care a creat cîntece și piese de teatru inspirate din viața satelor. De 25 de ani corul din Domnești este condus de profesorul Alford Popescu care, cu talent și muncă perseverență, a reușit să ducă această formație pe culmile cele mai înalte ale artei de amatori, dirijorul și corul obținînd la două concursuri republicane consecutive premiul I și titlul de laureat.

Cu 50 de ani în urmă, o mînașcă de 25 de fete și flăcăi abia

feșiți de pe băncile școlii primare s-au adunat, din imboldul entuziasmului învățător Vasile Tomega, să alcătuiască un cor în comuna Boroaia, regiunea Suceava. Repetițiile, ca și întreaga activitate a corului se desfășurau în cadrul „casei de sfat și de cetire” Unirea, întemeiată în 1912 de către inimosul învățător Nicolae Stoleru. Din 1931 corul este condus de învățătorul Mihai Boliac, dar și azi bătrînul învățător pensionar V. Tomega mai asistă la repetiții.

Si exemplele pot continua. În cadrul corului Palatului culturii din Ploiești (de două ori laureat și distins cu premiul II, condus de talentatul și exigentul profesor Gheorghe C. Ionescu, cîntă de 12 ani, Victoria Comisel și profesorul de matematică Nicolae Rădulescu-Lembaru. La corul căminului cultural din Fierbinți, regiunea București, dirijat de profesorul Petre Smărăndescu — cor care a fost distins la ultimul concurs republican cu premiul I și titlul de laureat — participă cu regularitate învățătorii Florica și Alexandru Constantinescu, amîndoi cunoscuți

Prof. LUDOVIC PACEAG
metodist al Casei centrale a creației populare

(Continuare în pag. 4-a)

Temei în viață

Proprie poporului nostru este familia numeroasă, harnică, cîntă, veselă. Belsugul gospodăresc. Casa ca un stup, care fremătă dimineața de zorul plecării la muncă și zămzăie seara de guralva comunicare a impresiilor de peste zi. Și asta nu de azi de ieri, ci din străfunduri de veac.

Istoria noastră are pagini minunate despre vrednicia fiilor crescuți de mame duloase și iubitoare, dirze și viteze. Lui Ștefan cel Mare, aflat în bătălie grea cu Mahomed Cuceritorul, o modestă și anonimă fărâncă din Vrancea, devenită Vrîncioaia din legendă, i-a dăruit pe toți cei șapte feciori ai ei, ajutor în lupta pentru țară. Frații Buzzești au stat, ca fiii aceleiași familii dirze, în jurul lui Mihai Viteazul.

Dar să lășăm istoria. Să trecem la viața de azi, de toate zilele. Acum cînta ană, am făcut o reuniune, o agapă colegială, cu seria noastră din liceu. După primele impresii de ordinul lui: Ce faci?... Cu ce te ocupi?... a venit vorba despre familie, despre copii. Și pe masa noastră a apărut atunci o sumedenie de fotografii. „Soția mea... Băiatul meu! Elev!... „Fetița mea! Student!... „Am trei!... Ce băiat straniu! Așchia nu sare departe de trunchi”. Acestea ne sînt mari bucurii. De purtăm în inimă, le evocăm orîdece ori vrem să vorbim despre viața noastră, despre nădejdele noastre. Sînt bucurii sincere, cuceritor de umane. Atunci, la agapă, eram „tați”, dar sufletele ne simțeam tineri și legați, aproape unul de altul, ca atunci cînd ne aflam în bănci și de la catedră ni se auzeau niște eminențe note la matematică. Eram școlari fericiți, deși în bănci stăteau acum copiii noștri. Unul dintre colegi, unul singur burlac și ursuz, se uita la noi cu ochii împănienți, otrăvit de un straniu sentiment de invidie, de sinușitate, de inutilitate. Nu l-a tîrînit agapa. Mi-a și spus-o: „Sînt ca un cîlin uscat pe-un lmas pîrcuit de țepuri...” — Las amînti nămele aici dacă nu l-ai fi amîntit destul, lîndu-l prîtopîț într-un roman. S-a recunoscut și mi-a recunoscut. Si acum o să se recunoască și o să-mi scrie doamnelor. Imi pare rău. Dar uneori ești nevoit să scutiți și pomul fără rod.

Pe vară, în avionul care mă purta peste graniță, am avut un tavară de drum care, de cum am decolat, și-a vîrît născu într-o carte și n-a scos o vorbă. I-am desleștat făclile numai cînd l-am întrebat dacă are copii. A devenit, repede, comunicativ, prietenos, deschiș. Mi-a arătat fotografiile. Mi-a descris cum îl duce „pe mîie” dimineața la școală. Pînă în clipa aceea aveam înțeles că mîie o mașină de îngurgitat litere. Cu o simplă întrebare stîrnisem omul din el.

Ai și șapte ani de atunci. Intr-un început de septembrie cu aur în asîmînt și-n înmăz născu. Tata și mama ceruseră să ne adunăm cu toții, toată „cîmăta”, cu soții, cu copii, acolo, în ograda părintească. Să ne mai vadă o dată pe toți împreună. Poate pentru ultima dată. Am petrecut trei zile „în familia mare”. Am depănat mult din tortul amintirilor. Ne-am amîntit

că vara, cînd ne strîngeam toți la casa bătrînească, înghetam un oțet de răsunau vîile. Și ascultau oamenii din Gura Vîii, ridicăți pe garduri ori așezați pe prispă, de-a minunea. Una dintre cunatele noastre, învățătoare, pricepută în organizarea corurilor, ne-a antrenat și acum la cîntece. Frații și surorile, nepoții și nepoatele din sat, adunați de la muncă, s-au îndemnat și ei. Mama terminase de rînduit masa și s-a așezat la rînd cu noi, pe prispă joasă a bucătăriei. Cu un băț în mîină, tata venea încetînd din vale. Un nepot a sărit în cale și i-a dat un scăun, îndemîndu-l să șadă în fața noastră. Bătrînul s-a așezat, cu ochi umezi de ferice, ne-a privit, îndelung, pe rînd. A urmărit cîntecele și glumele noastre, cu un surris blînd, fericit. Făcea parcă în mîntea lui o cutădată scoateală: a-duna, scădea, înmîlțea.

„...Drum bun, toba bate” — aista mata ne-ai învățat.
— Și „Latina gîntă e regină!...”
— Și „Peneș Curcanul!”
Și ne aduceam aminte cum, în serile de țară, ne asculta tabla înmîlțit și ne ajuta să învățăm cîntece „de școală”.
Cînd am epuizat repertoriul, soarele sta, roșu, pe geana zării sînelii. Franza născu din fața bucătăriei se polesca cu aur dens.
Urmărindu-ne mereu cu privirea, tata a zgîrit cu vîrful bastonului, în lutul ogrăzii, tulpina unui copac cu două vițe răscuite. A împodobit tulpina cu zece ramuri. Pe fiecare ram a pus inițiala numelui nostru, al copiilor. Două ramuri le-a desenat mai scurte: cei doi frați pierduți de cînd eram copii. Apoi, din dreptul fiecărei ramuri a mai tras cîte una, două, trei sau mai multe rămurile, după numărul nepoților aduși de fiecare dintre noi. A (adică Ana) — 3, V (Valeriu) — 4, I (Ileana) — 3... La al optulea factor s-a oprit. L-a privit pe fratele nostru cel mai mic și i-a spus cu glas de dojană:
— Uite, ici, la tine, trebuie să scriu zero.
Noi ceilalți am ris. Am suflut în fel și chip pe seama mezinului fără nici o rămurică în arborele genealogic.

— Ce? a întrebat tata. Parcă asta-i de șagă? Iaca, rămîne copacul neamului slut și berc și ciomp, Uite ce rotund ar fi fost dacă...
În momentul acela, de după colțul bucătăriei a apărut cel mai mic dintre nepoți. Avea buzele calenți și degetele ca de păcură.
— Ia fă-te-nocace, tîlharule! — s-a încurcat tata spre nepot. Ce-l pe gura, pe mîinile tale?
— Am mîncat nucă... a șoptit nepotul, intimidat.
— Hm!... Nuci!...
E-a prins de mîină și l-a urcat pe genunchi. Din buzunarul cojocului lui i-a scos un pumn de nucă coajă.

— Na, să nu te mai minjești, tîlharule, că te faci urit.
Ne-am înduștat cu toții. Tata s-a întors spre fratele nostru cel mic și rîsîndu-i chîful mîntos al nepotului:
— Ai tu înima ceea să mă dîpșești de-o bucurie ca asta?

DUMITRU ALMAȘ

Profesori, vă recunoașteți elevii?

Cu elevii noștri nu ne întîlnim numai în clasă, la școală. Locuim în același oraș sau în același cartier și este firesc să ne întîlnim cu ei peste tot. Ne place să-i cunoaștem imbrăcați corect, într-o înmăz ireproșabilă, salutîndu-i pe cei virșnici, oferindu-le locul în autobuz; ne place să-i recunoaștem printre spectatori care urmăresc o interesantă piesă de teatru; ne place să-i recunoaștem cîntă vizitatorii unei expoziții și ne este drag să schimbăm cîteva impresii cu ei; ne place să-i vedem pe terenurile de sport sau plimbîndu-se print-un parc, într-o zi însorită... Și ni se umple inima de bucurie atunci cînd auzim vorbe de laudă la adresa tînutei, a comportării, a faptelor lor.

Nu se întîmplă însă întotdeauna așa. Auzim uneori, în loc de cuvinte de laudă, apostrofări. Există, în special, o expresie care ne supără de cele mai multe ori urechile: „Așa te învăță pe tine la școală?”. Copilul sau tînarul face o vorboacă, rîsînd obraznic, săvîrșește o faptă neucigătoare și, implacabil, cei din jur reacționează invocînd numele școlii. Așa s-a obișnuit lumea să spună, gîndînd că școala trebuie să fie prezentă în toate. E adevărat, școala nu-i învăță pe copii să spargă geamuri cu mîingă, să piardă timpul aiurea, să se îmbrace fistichiu, să umble netuși, să se lege de trecători. Dar are și ea o răspundere — și încă o răspundere mare — acolo unde asemenea fapte se ivesc. Vina ei, vina profesorilor este că nu au descoperit și nu au îndreptat la timp deprinderea rea, că nu au dat, atunci cînd trebuia, un sfat, că au înregistrat cu nepăsare o faptă urîă, că nu au acționat cu promptitudine.

Am vrea să vă prezentăm două scurte relații asupra unor fapte surprinse de noi, zilele trecute. Sînt, din păcate, absolut autentice.

Primul instantaneu

Mașina redacției aleargă în goană prin cartierul Tudor Vladimirescu. La dreapta sosește, pe un maidan, la umbra unui urdu, cițiva tineri. Nea Chivu, șoferul, ne atrage atenția:

— Aștia sînt barbuții!...

Trecem de ei și ne vedem de treburi. Peste aproximativ o oră ne întorcem. Grupul este tot acolo. Oprim. Coborîm și ne apropiem. Vedem următorul tablou: cîinci figuri caracteristice de pierde-vară, tîmțit adevătat, tîgări în colțul gurii, un tranzistor urlînd... Vizita noastră i-a luat prin surprindere. Banii au apucat să fie ascunși, ca și o parte din cîrțile de joc. Două-trei rămăseșeri sînt pe țarbă, trîdînd. Deci nu jucau barbut, jucau cărți.

Cîteva minute vorbim despre totul altceva. Apoi ne

îndreptăm privirile către cei mai tînră dintre ei — de fapt un copil. E în uniformă de elev, cu pîrul mare dat pe ochi, descheat la gît...

— La vîrsta asta joci poker?

— Unul din grup îi sare în apărare:

— Nu, el chibțează numai.

— Aha! Abia înveți. Dar cu notele, la școală cum stai?

— Bine...

Peste cîteva minute sîntem la Liceul nr. 36 cu catalogul clasei a IX-a în față. „Binele” era reprezentat de trei note de „4” și un „6”. Mai aflăm că exact la ora la care l-am găsit pe maidan, chibîțînd, elevul nostru trebuia să fie la școală.

Nu ne răbdăm inima și ne întorcem la locul cu pricina. Grupul se destrămase. Acasă la învățăcelul într-ale pokerului o găsim doar pe mama lui. Ne spune că băiatul a plecat spre școală. Vorbim despre purtarea feciorului, despre

prieteni lui, despre relația școală-familie.

— Stiam că nu-l prea place cartea, dar...

— Oricum, era și de datoria dumneavoastră să vă interesați cum își pregătește băiatul lecțiile. Apoi, abia a intrat pe porțile liceului și notele reite cu și început să curgă. Știați de ele?

— Nu.

— Ați fost vreedată la liceu?

— Nu.

— Dirigintele a venit vreedată în vizita dumneavoastră?

— Nu.

La întoarcere, îl întîlnim din nou pe eroul nostru. Pleacă agale spre școală dar se oprișe pe aici, pe aproape, de vorbă cu o fată. I-am propus să-l

MIRCEA IONEL

(Continuare în pag. 4-a)

În laboratorul de analize textile a Centrului școlar profesional și tehnic, Timișoara.

Acțiuni eficiente de educare patriotică

Organizația de pionieri oferă pedagogilor un câmp de acțiune impresionant, cu valențe și posibilități educative din orice mai rodnică decât deschide numeroase căi spre a ajunge la inima școlărilor și a-i câștiga. Cele două luni care au trecut de când învățătorii și profesorii sînt comandanți de pionieri ne-au convins pe deplin de acest lucru.

Ne-am propus, atunci cînd am început activitatea cu pionierii, să găsim forme cât mai eficiente pentru a-i educa în spiritul dragostei față de satul natal, față de tradițiile străbune, pentru a le cultiva sentimentul de mîndrie patriotică, de prețuire față de tezaurul de frumusețe creat de poporul nostru. Ne-am gândit că ar fi foarte indicat să-i antrenăm, pentru realizarea acestor scopuri, la amenajarea unui muzeu al satului. Ideea, care i-a însăfulețit pe toți, a început să prindă viață curînd, o dată cu constituirea cercului etnografic. Îndrumați de comandanții lor, pionierii au organizat câteva „expediții” etnografice prin sat, reușind să adune numeroase piese care au fost cercetate și selecționate cu grijă. S-a trecut apoi la organizarea muzeului, care a fost împărțit în trei secții: de arheologie, de agricultură-păstorit și de meșteșuguri casnice.

În cadrul secției de arheologie se găsește piese care vorbesc despre viața oamenilor pe aceste meleaguri în timpuri îndepărtate: două topani înmănușate, ceramică romană din castrul de la Casei, situat la vreo 18 km. de satul nostru, un tirnăcop pe care, după tehnica în care a fost turnat, l-am situat în epoca fierului, o rîșniță de piatră etc. Secția de agricultură-păstorit cuprinde un plug de lemn de la începutul secolului trecut, greble întrebuintate la trieratul manual al cerealelor, cîteva cupe de lemn — unități de măsură a cerealelor — dintre care una este scobită, împreună cu toarta, într-un trunchi ș.a. Secția de meșteșuguri casnice este cea mai bogată. Avem aici furci de tors, un rășchior, sucale, o etajeră țărănească plină cu blide și căni de lut etc.

Membrii cercului de geografie au întocmit o hartă cu zonele etnografice, ale țării, cu referire specială la costume și ceramică. Ca să revalorificăm anumite cusături populare i-am îndrumat pe pionieri să copieze cele mai frumoase desene aflate pe fi și pe ștergare. Acestea sînt brodate acum în cercul de gospodărie, iar desenele care le reproduc au fost grupate în două panouri și într-un album.

Pentru a prezenta evoluția construcțiilor de locuit am realizat fotografii de case ilustrînd tipuri de locuințe de la sfîrșitul veacului trecut, din primele decenii ale secolului nostru, din zilele noastre.

Nu de mult, am făcut cu micul etnografi o excursie la vatra veche a satului. În tabloul policrom al pădurii, am poposit pe platoul pe care cu sute de ani în urmă se afla satul. Nicăieri ca aici nu era mai potrivit să le vorbim despre istoria lui. Tradiția, onomastica, toponimia arată că satul nostru, Gilgău, a fost o așezare românească străveche, de pe la 1400. Așezat în drumul războaielor și al restriștii, el a ars, s-a refăcut, și-a schimbat vatra. Oamenii însă au

rămas statornici pe aceste locuri. Și-au arat și semănat ogoarele, și-au cîntat doinele, și-au trăit neîntrerupt viața, cu toate vitregiile care au trecut peste ei.

Despre acești oameni, despre dirigența și hîrnicia lor, despre gîndurile și faptele lor, despre dragostea lor de frumos stau mărturie obiectele din muzeul nostru. Aducate cu dragoste de către pionieri, ele le vorbesc despre viața oamenilor care au trăit în satul nostru, despre munca lor. Cercetîndu-le, pionierii învață să iubească, să respecte și să prețuiască pe cei care, printr-o muncă migăloasă și răbdătoare, au creat comori de frumusețe nepieritoare.

Gilgău, ca și toate localitățile patriei, a cunoscut în anii noștri o nouă tinerețe. Acest lucru se oglîndește în muzeu prin alăturarea unor fotografii care reprezintă satul așa cum era în 1940 și așa cum este azi.

Căutînd și selecționînd pentru muzeul nostru piesele cele mai reprezentative, cele mai realizate din punct de vedere artistic, ne străduim să facem din el un mijloc puternic de educare patriotică și estetică.

MARGARETA LAR
comuna Gilgău, raionul Dej

Educarea dragostei față de partid, față de glorioasele tradiții de luptă pentru independența națională și socială constituie unul din obiectivele principale ale muncii cu pionierii. Cum să procedăm pentru a atinge acest obiectiv, în ce forme specifice să-l realizăm? — Iată întrebări pe care și le pune în mod firesc orice comandant de pionieri doritor să trezească interesul și pasiunea copiilor pentru cunoașterea trecutului glorios de luptă al poporului.

În ce ne privește, ne-am gîndit la cîteva forme variate pe care ne străduim să le înfăptuim în chip cât mai atrăgător.

De pildă, concursurile „Cine știe ciștigă”, organizate între pionieri

din clase paralele. S-au organizat în anii trecuți multe asemenea concursuri, dar unele nu au prezentat interes pentru că s-au rezumat la enunțarea monotona a întrebărilor, ca la o lecție. Or, pentru ca aceste concursuri să fie interesante, întrebările trebuie puse în chip diferit — dacă se poate, chiar sub altă formă. Se poate cere, de exemplu, ca un eveniment istoric să fie recunoscut după un fragment dintr-o cronică, dintr-un tablou etc.; un personaj — după caracterizarea lui într-o operă literară în proză sau în versuri; o epocă — după o baladă populară.

Ne-am propus să organizăm în vacanța de iarnă un „carnaval al personajelor istorice”. Manifestările de acest gen stîrnesc, după cum se știe, un mare interes în rîndul pionierilor. Imbrăcați în costume de epocă, reprezentînd personaje istorice și interpretînd scene din viața lor (un luptător dac, un roman îmbrăcat în togă, un domn din epoca medievală etc.) copiii își fixează multe cunoștințe istorice într-un chip plăcut și atrăgător.

Vom organiza de asemenea, în timpul vacanțelor, excursii la locurile unde s-au petrecut anumite evenimente istorice, ca de exemplu: „Pe urmele lui Traian, de la Drubeta la Sarmisegetuza” sau „Acolo unde au luptat partizanii”.

Contribuie mult la educarea patriotică a pionierilor și activitățile din cercul micilor istorici. Aici, pe lîngă discutarea unor teme care lărgesc cunoștințele dobîndite în școală, ne-am gîndit să organizăm și un calendar al evenimentelor istorice care să prezinte evenimentele ce se aniversază în fiecare lună.

Există multiple și variate forme prin care organizația de pionieri poate contribui la educarea patriotică a copiilor. Important este ca fiecare din acțiunile inițiate să fie atrăgătoare, interesantă, să aibă un bogat conținut educativ.

Prof. H. RADNAI
Timișoara

În programul educativ, vizita la muzeu este un moment important.

Pionierii la Școala nr. 150 din Capitală se sfătuiesc cu comandantul lor.

150 DE ANI DE LA MÔARTEA LUI GHEORGHE ȘINCAI

O strălucită figură a școlii românești

La 2 noiembrie 1816 s-a stins din viață, departe de ai săi, una dintre cele mai strălucite figuri ale școlii românești, Gheorghe Șincai.

În tezaurul culturii noastre naționale Gheorghe Șincai înscrise o pagină lămoasă. Om de o erudiție rară, cercetător neobosit, el și-a consacrat întreaga sa viață ridicării poporului prin cultură, afirmării națiunii sale alături de celelalte.

Bogata activitate a cărturarului ardelean este cu generozitate afirmată în diferite domenii ale culturii: istoriografie, lingvistică, educație, didactică. Rod al unei munci plătitoare, al unei vaste documentări, întinsa operă a lui Șincai, printre care strălucesc „Hronica românilor și a mai multor neamuri” a demonstrat unitatea poporului, a limbii noastre, continuitatea românilor pe pămîntul vechii Dacii, a militat pentru eliberarea națională și socială a românilor.

Prin bogata sa activitate de organizare a școlilor sătești în limba română, prin îndrumarea competentă a acestor școli, prin pregătirea învățătorilor necesari și prin întocmirea și tipărirea manualelor didactice Șincai este socotit ca fondatorul învățămîntului românesc la sate în Transilvania. Cele 300 de școli sătești înființate de el, apreciate de Nicolae Iorga ca „300 de izvoare ale culturii românești”, au pregătit mii de elevi, dintre care mulți au devenit luptători pentru emanciparea națională și socială a poporului român, au contribuit la luminarea lui.

Activitatea pedagogică desfășurată de Șincai și școlile înființate de el constituie o cotitură în istoria învățămîntului românesc. Pînă la el, școlile românești din Transilvania, puține la număr, au desfășurat o activitate relativ redusă, subordonată doar necesităților bisericilor. Pentru prima dată Șincai axează întreaga activitate didactică pe realizarea problemelor vitale ale poporului român: emanciparea națională și socială.

Primele școli sătești înființate de Șincai sînt în număr de 12, în anul 1784. Documentele menționează și cîteva din localitățile unde au luat ființă aceste școli: Reghin, Mîlașul Mare, Secu, Someșu Mare, Sântău, Almașul Mare, Alaud. Mai tîrziu apar anual zeci de școli noi înființate, așa încît, în 1794, erau peste 300 la număr. Alte localități unde Șincai a înființat școli sătești mai sînt Fildul de Sus, Grebeius, Căpușul de Cîmpie, Fenesul-săseș, Ibaspău, Măgina, Sic, Turda, Spini, Săcal, Mecăsasa etc.

Școlile acestea, conform legii școlare Norma Regia, din 1779, erau școli elementare, cu durata de trei ani. Pentru ele Șincai a elaborat și tipărit o

serie de manuale printre care „A.B.C. sau Alphavita...” (Blaj 1783), Îndreptare către aritmetică” (Blaj 1783) etc. În aceste manuale Șincai părăsește metoda slovenilor, care era atît de chinuitoare pentru copii și nu adoptă propriu-zis nici pe cea a literizării, existentă în Banat, ci găsește o metodă apropiată metodei fonetice.

Dacă vechile bucoavne își limitau conținutul la prezentarea literelor slavone și a silabelor, după care se trecea imediat la citirea unor sumare texte de învățătură creștină, abecedarul lui Șincai cuprinde multe povestiri („Pruncul cel cirotos”, „Pruncul strîngător” etc.) — dintre care unele scrise cu litere latine — noțiuni de fonetică, ortografie și punctuație și, lucru important, sumare noțiuni despre numerele eline, latine și arabe. „Aritmetica” sa e primul manual românesc în care se folosesc cifrele arabe pentru operațiile matematice. Manualele lui Șincai pregătesc terenul pentru introducerea alfabetului latin în scrierea românească, alfabet pe care, așa cum arăta el, poporul român l-a folosit pînă în veacul al XV-lea.

Numit director al școlilor naționale române greco-catolice în 1782 de către vicarul general Ignăție Darăbant, Șincai este confirmat în această funcție de către guvernul Transilvaniei în 1784. Și-o îndeplinește cu prisosință, vizitînd școlile după școală și luptînd pentru „creșterea și înflorirea” lor. „Sub împăratul Iosif II — scrie el — de trei ori am fost necesitat a vizita toate școlile românești, una cite una și de a da oficioasă relațiune despre starea, progresul și dispozițiunile acelor școli naționale. În urmă cit am lucrat pentru creșterea și înflorirea acelor vor documenta următoarele atestate”. (E vorba de două certificate eliberate lui Șincai de I. Lertnerfeld, inspectorul școlilor din Sibiu și de Dumitru Căian, vicarul general al episcopiei de Alba-Iulia și Făgăraș, președintele — pe atunci — al comisiei școlastice diecezane). (Al. Lupeanu — Leliu, „Blajul, istoric în icoane”, Blaj, 1924, pg.24).

Urmările operii lui Șincai pe ogorul școlii au fost deosebit de importante pe plan național. El a format un mare număr de învățători bine pregătiți, a contribuit la răspîndirea în mase a științei și culturii prin școlile înființate, prin cărțile tipărite, prin întreaga activitate pe care a desfășurat-o.

„Nu vă lăsați flăcăi! Neamul nostru are nevoie acum de lumină, nu de cătane! Săriți!”

„Dascălii lui Șincai au sărit ca lei și oamenii stăpînirii s-au întors acasă în cară cu capetele sparte”. (Al. Lupeanu — Leliu, „Blajul, istoric în icoane”, Blaj, 1924, pg.24).

Prof. IOAN BOTA
Școala generală Florești — Cluj

Dezbaterea proiectului legii pensiilor

Recunosc în măsurile luate de partid gîndurile noastre

Ca toate celelalte măsuri luate de către partid, și noua hotărîre privind majorarea pensiilor și îmbunătățirea sistemului de pensionare este izvorită din grija neînmurțită pentru creșterea continuă a bunăstării poporului. Ea vine în împlinirea cerințelor și a gîndurilor noastre. Trebuie să mărturisesc că atunci cînd am citit proiectul noii legi a pensiilor, am găsit printre prevederile ei împlinirea unei dorințe proprii — aceea de a rămîne să lucrez în școală peste vîrsta care era prevăzută pînă acum pentru pensionare.

Am împlinit încă anul trecut vîrsta de 55 de ani, dar am dorit din tot sufletul să continui să lucrez. Mă simțeam în plină putere de muncă, aveam atîția ani de ex-

periență didactică ce se cerea valorificată. Am solicitat să lucrez mai departe și am fost încadrată la o școală nouă, unde muncesc cu toată pasiunea, ea și în anii cînd mi-am început cariera.

Cunosc mulți învățători și profesori care, după ani de la împlinirea vîrstei de pensionare, mai continuă să vină la școală la care au funcționat, solicită să muncească, să suplinească, sau pur și simplu cer să li se încredințeze diferite sarcini obștești prin care să contribuie și ei la creșterea și educarea tinerei generații. Este firesc. Ți-ai închinat o viață întreagă acestei nobile misiuni de educator și ești încă în putere, dorești să mergi mereu mai departe.

Iată de ce prevederea din proiectul noii legi a pensiilor referitoare la creșterea limitei de vîrstă pentru pensionare este primită cu căldură de toți cei ce muncesc în învățămînt, ca și de toți ceilalți oameni ai muncii.

FLORICA GEORGESCU
învățătoare emerită—Ploiești

Avantajul noilor prevederi reiese clar dintr-un simplu calcul

Întreaga țară debate astăzi proiectul noii legi a pensiilor. Oamenii de toate categoriile studiază cu atenție fiecare articol al acestui proiect, manifestînd o bucurie și o satisfacție unanimă față de înțeleptele măsuri luate de partid pentru ridicarea necontenită a nivelului de trai al poporului.

Eu sînt acum în al nouălea an de învățămînt și mai am mulți ani pînă la vremea la care o să-mi închei activitatea la catedră. Socotesc însă că proiectul noii legi ne interesează și pe noi, cei tineri. M-a purtat și pe mine gîndul în viitor, la ziua în care va trebui să

ies la pensie. Am făcut un calcul aproximativ și am constatat marile avantaje pe care le aduce aplicarea prevederilor din proiectul noii legi. De unde pînă acum valoarea pensiei era plafonată la suma de 1.200 de lei, prin noua legislație pensia va putea fi tot atît de mare ca salariul tarifar lunar, sau chiar mai mare, dacă avem în vedere și pensia suplimentară.

Calculul făcut de mine este foarte simplu și poate să-l facă oricine. Să presupunem că la pensionare, salariul meu tarifar va fi între 1.601—2.000 lei. Deci — conform

prevederilor pentru grupa a III-a — cuantumul minim al pensiei va fi de 1.200 de lei. Pentru fiecare an lucrat în plus, peste vechimea minimă necesară, voi primi un procent suplimentar de 1 la sută aplicat la salariul tarifar. În cazul meu, aceasta va însemna aproximativ 250 de lei. De asemenea, pentru vechime neîntreruptă de peste 20 de ani în aceeași unitate voi putea primi un spor al pensiei de 10 la sută. Deci, încă aproximativ 150 de lei. Pensia suplimentară din contribuția de 2 la sută va însemna încă peste 250 de lei. Datele sînt calculate la minimum, și cu toate acestea iată că 1.200 + 250 + 150 + 250 va însemna un venit lunar egal cu salariul

care a stat la baza calculului meu. Realitatea este că salariile fixează dintre noi — și deci implicit și pensiile — vor putea crește prin munca noastră, prin sporul obținut o dată cu acordarea gradelor didactice.

Noua lege a pensiilor are un puternic rol stimulator. Cum este și firesc, ea încurajează permanența dorinței de ridicare a calificării profesionale și stabilitatea la locul de muncă.

Să trăiască la bătrînețe cu un venit echivalent cu un salariu — aceasta va fi situația celor din generația noastră.

Prof. MARIA STOICESCU
Liceul nr. 2 „T. Vladimirescu”
București

Ca profesor de matematică eu sînt, am pus mîna pe creion și pe hîrtie și am făcut calculul următor. Avînd în prezent gradul I primesc un salariu tarifar de 2.200 lei. De pînă la 2 la sută din salariul meu, voi contribui la fondul suplimentar de pensii în cei 16 ani cît mai am pînă la pensionare cu 8.448 de lei. După ieșirea la pensie, conform prevederilor articolului 74 din proiectul legii pensiilor, voi primi o pensie suplimentară de 14 la sută din salariul tarifar, ceea ce înseamnă 308 lei lunar. Iată, deci, că suma depusă mi se va întoarce înapoi sub formă de pensie suplimentară în mai puțin de doi ani și jumătate, urmînd ca în conștințare, pentru ceilalți ani din viață, suma să fie acoperită datorită aplicării principiului mutualității și a dobînzilor plătite de către stat.

Socotesc deosebit de înțeleaptă măsura luată de partid de a institui pensia suplimentară. Pe lîngă faptul că această contribuție de 2 la sută se va întoarce înzecit la noi, însemnînd un venit consistent la anii bătrîneții, ea reflectă și solidaritatea profund umană între toți cei ce muncesc.

Prof. ILIE ION
Liceul „Mihai Viteazul” — București

Contribuția de 2 la sută se va întoarce înzecit la noi

Pensia suplimentară din contribuția de 2 la sută a salariilor este un lucru nou pe care îl prevede proiectul legii pensiilor. Ea se institue în afara pensiei de asigu-

rări sociale și se bazează pe principiul mutualității între angajați. Cu un fapt oricărui lucru nou, mi-am oferit mai mult atenția și l-am studiat așa cum se cuvine,

Analiză profundă, dezbateri rodnice

Zilele acestea, în întreaga țară au loc adunările generale de dări de seamă și alegeri ale birourilor grupelor sindicale din școli. Alegerile reprezintă un moment important în viața sindicatelor, oferind un bun prilej de trecere în revistă a realizărilor obținute, de analiză profundă a muncii desfășurate de către toți membrii de sindicat. În cadrul dezbaterilor din adunările generale, cadrele didactice își exprimă încă o dată hotărârea de a munci cu devotament pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin din însușitorul program elaborat de cel de-al IX-lea Congres al partidului, precum și din lucrările celui de-al IV-lea Congres al Sindicatelor și a conferinței Uniunii Sindicatelor din Instituțiile de Învățământ și Cultură.

Adunarea generală de dare de seamă și alegeri a însemnat, pentru cadrele didactice de la Liceul numărul 3 din Tîrgoviște, un bun prilej de a analiza cu simț de răspundere activitatea sindicală desfășurată de la precedentele alegeri și până în prezent. Din darea de seamă prezentată de birou și din discuțiile purtate a reieșit că activitatea sindicală s-a îmbunătățit simțitor în ultima perioadă. Îndrumată îndeaproape de organizația de partid și lucrând în strînsă colaborare cu conducerea școlii, grupa sindicală și-a îndeplinit cu succes rolul său de mobilizator al întregului colectiv didactic pentru realizarea obiectivelor principale cuprinse în planul general de muncă al școlii, contribuind în forme specifice muncii sindicale la ridicarea nivelului calitativ al procesului instructiv-educativ.

Cum era și firesc, în centrul atenției sindicatului a stat munca profesională. Iată de ce și în cadrul adunării generale de alegeri una din problemele vii discutate a fost contribuția biroului grupei sindicale la îmbunătățirea muncii de instruire și educare a elevilor, la ridicarea conștinței și pregătirii pedagogice și de specialitate, la perfecționarea metodelor de predare. Având în vedere că în rândurile membrilor grupei sindicale din școală există un număr mare de cadre didactice cu o pregătire tehnică și cu multă experiență metodică, biroul grupei și-a propus să antreneze pe cit mai mulți din ei să se înscrie la examenele de grad. Rezultatul acestei acțiuni a fost că 11 cadre didactice s-au înscris pentru examenele de gradul I și gradul II. Dar biroul grupei sindicale nu s-a limitat numai la mobilizarea oamenilor pentru a se înscrie la aceste examene, ci i-a ajutat efectiv în buna lor pregătire. În acest scop, de pildă, sindicatul s-a preocupat de înzestrarea cabinetului metodic și a bibliotecii școlii cu literatură pedagogică și de specialitate, a pus la îndemina tuturor celor care se pregăteau pentru examenele de grad o bogată bibliografie tematică, înlesnind astfel redactarea lucrărilor științifice și studiul problemelor cuprinse în programa examenelor. Tot în sprințului perfecționării profesionale a cadrelor didactice biroul grupei sindicale, în colaborare cu conducerea școlii, a organizat numeroase schimburi de experiență în cadrul căro-

ra au fost popularizate cele mai noi și înaintate metode de predare și au fost dezbătute numeroase probleme actuale ale didacticii. Dezbaterile din cadrul adunărilor generale de alegeri au subliniat, de asemenea, atenția pe care a acordat-o biroul grupei justei reparării a sarcinilor între membrii de sindicat, antrenării tuturor în activitatea metodică și obstească și, totodată, asigurării timpului necesar fiecărui membru de sindicat pentru pregătirea sa profesională, ideologică și de cultură generală.

Amplu discutată a fost și activitatea culturală, subliniindu-se că, mobilizați de grupa sindicală numeroși învățători și profesori sînt membri ai brigăzilor științifice, în conferințe de popularizare a științei, participă la activitatea artistică de amatori etc. S-a dezbătut de asemenea în adunare activitatea de asigurări sociale, precum și activitatea în domeniul îmbunătățirii condițiilor de muncă și de viață ale cadrelor didactice.

Din analiza profundă a muncii desfășurate a reieșit că în activitatea grupei sindicale s-au manifestat și unele lipsuri. În cuvîntul lor, o serie de vorbitori au arătat că biroul grupei sindicale avea posibilitatea să organizeze mai multe acțiuni specifice, să-și dezovertă arie preocupărilor, să contribuie mai eficient la îmbunătățirea procesului instructiv-educativ.

Din dezbateri au reieșit propuneri valoroase, care au fost cuprinse în planul de măsuri. Dintre propuneri, au reținut atenția în mod deosebit cele care se referă la intensificarea muncii de pregătire profesională a profesorilor și învățătorilor, de ridicare a măiestriei pedagogice. Astfel, s-a propus organizarea în forme mai variate a propagandei noităților din domeniul pedagogiei, științei și culturii, acordarea unui sprijin mai susținut celor care desfășoară activitate științifică și de cercetare, stimularea unor inițiative valoroase privind introducerea mijloacelor moderne de predare în școală etc.

Lucrările adunării generale s-au încheiat cu concluzia că noul birou ales, avînd sprijinul larg al întregului colectiv al școlii, va putea să desfășoare o și mai rodnică activitate pentru realizarea la un nivel corespunzător a tuturor obiectivelor ce stau în fața școlii în etapa actuală.

Prof. ION BURTOIU
Tîrgoviște

Comisia pentru elaborarea Istoriei învățămîntului din România de pe lângă Ministerul Învățămîntului are în programul său și alcătuirea unor volume conținînd culegeri de studii monografice asupra școlilor centenare din cuprinsul țării. Direcțiile școlilor respective sînt invitate să trimită materiale privitoare la acestea, eventuale manuscrise cu caracter monografic, amintitei comisii, la Ministerul Învățămîntului, în timpul cel mai scurt.

Campionatele școlare pe anul 1966/1967

Îndrăgind educația fizică și sportul, tot mai mulți elevi, îndrumați și mobilizați de profesorii de educație fizică, participă la campionatele școlare — competiții de masă menite să desăvîrșesc pregătirea lor multilaterală. În scopul informării conducătorilor de școli și a corpului didactic de specialitate cu privire la datele și locul desfășurării acestor competiții, publicăm mai jos calendarul campionatelor pentru școlile generale, licee, școlile (secțiile) sportive și liceele cu program de educație fizică:

Calendarul campionatelor pentru școlile generale

Ramura de sport	Etapa pe regiune
Atletism	30.VI — 2.VII
Gimnastică	22—24.III
Baschet	1—5.IV
Handbal	4—8.VII
Volei	26—30.III
Fotbal	12—16.VII
Tenis de masă	19—23.VII

Calendarul campionatelor republicane școlare

Ramura de sport	Etapa pe regiune	Etapa pe zonă	Etapa finală	Localitatea
Atletism	pînă la 4.VI	—	30.VI—2.VII	Tg. Mureș
Gimnastică	" " 18.III	—	23—25.III	Bacău
Baschet	" " 10.I	22—24.III (22—26.III)	31.III—4.IV	Constanța
Handbal	" " 26.III	31.III—2.IV (31.III—4.IV)	28.VI—2.VII	Oraș Gheorghe Gheorghiu-Dej
Volei	" " 10.I	22—24.III	31.III—4.IV	Cîmpia Turzii
Schi	" " 19.III	—	25—26.III	Poiana Brașov
Fotbal	" " 26.III	31.III—2.IV (31.III—4.IV)	28.VI—2.VII	Sinaia

Notă: Datele cuprinse în paranteze se referă la desfășurarea etapelor pe zonă în care participă cîinci echipe.

Calendarul concursurilor republicane pentru școlile (secțiile) sportive

Ramura de sport	Etapa pe zonă	Etapa finală	Localitatea
Atletism	—	7—9.VII	Oradea
Gimnastică	—	7—9.VII	Reșița
Baschet	30.VI—2.VII	5—9.VII	Piatra Neamț
Handbal	22—26.III	11—15.VII	Tg. Jiu
Volei	30.VI—2.VII	5—7.VII	Brașov
Natație	—	29—30.VII	București

Calendarul campionatelor republicane pentru liceele cu program de educație fizică

Ramura de sport	Data	Localitatea
Atletism	27—28.V	Rm. Vlcea
Gimnastică	1—2.VII	Tg. Mureș
Baschet	22—26.III	Oradea
Handbal	23—26.III	Timișoara

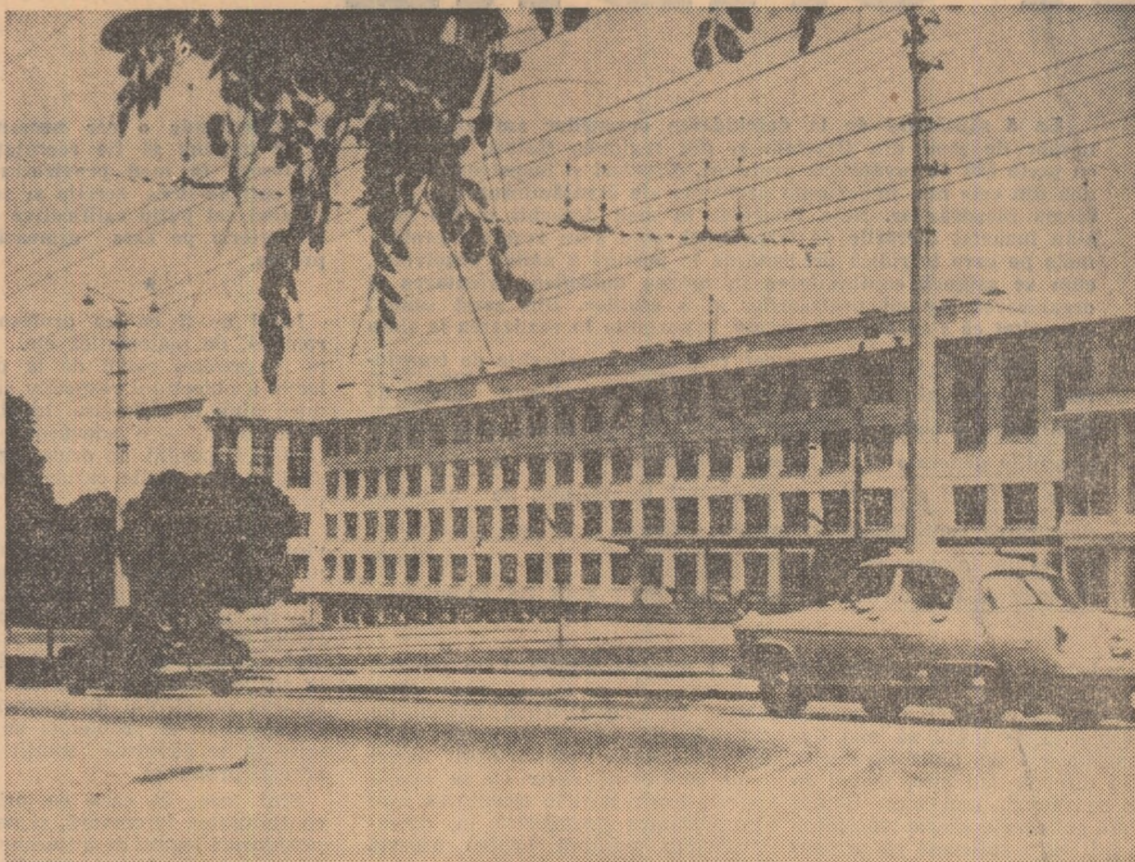
Concursul de atletism între echipele reprezentative ale școlilor sportive și ale liceelor cu program de educație fizică:

22—23.VII.1967 — Oradea

Notă: — Campionatele pentru școlile generale și campionatele republicane școlare se vor organiza începînd cu data de 1 oct. 1966.

— Etapa pe școală și etapa pe raion sau pe localitate se vor organiza la datele fixate de secția de învățămînt regională, ținînd seama de structura anului școlar și de celelalte activități în afară de clasă și extracolare ale elevilor.

Mentione

Institutul pedagogic „M. V. Frunze” din Simferopol — Uniunea Sovietică

Școala sovietică

în cifre și fapte

În Uniunea Sovietică prevederile bugetare pentru anul în curs în domeniul învățămîntului se ridică la 40,2 miliarde ruble, cu 2,8 miliarde mai mult decît în 1965.

La 1 septembrie 1966, școlile sovietice de cultură generală și-au deschis porțile pentru 49 milioane de elevi.

Numai în anul acesta, în Uniunea Sovietică au fost construite școli noi cu o capacitate de 850 000 de locuri. În republicile autonome vor fi construite anul acesta încă 2 200 de școli medii.

În învățămîntul de cultură generală din U.R.S.S. lucrează, în anul școlar curent, peste 2,5 milioane de cadre didactice.

Pentru a asigura nevoile mereu crescînde de cadre didactice, anul acesta institutele pedagogice au pregătit 70 000 de profesori și învățători, cu 17 000 mai mult decît anul trecut.

Anul trecut au existat în Uniunea Sovietică 3 334 case și palate ale pionierilor, 384 cercuri ale tinerilor tehnicieni, 287 cercuri de turism, 117 teatre de copii, 4 900 mări biblioteci pentru copii cu un fond de cărți de 110 milioane exemplare.

În actualul cincinal, în instituțiile de învățămînt superior și în școlile medii de specialitate sovietice vor fi pregătiți aproximativ 7 milioane de specialiști, adică cu circa două treimi mai mulți decît în cincinalul anterior. Numai în anul universitar 1966—1967 în școlile superioare sovietice învață aproximativ 3 milioane de studenți.

În vederea adaptării conținutului și caracterului învățămîntului la nivelul actual al dezvoltării științei, culturii și tehnicii, prezidiile Academiei de științe pedagogice a R.S.F.S.R. și Academiei de științe a U.R.S.S. au creat o comisie comună. Comisia, constituită din savanți și specialiști eminenti din domeniul matematicii, biologiei, chimiei, geografiei, istoriei, limbii

și literaturii etc., din metodisti profesori fruntași, întreprinde o acțiune de serioasă selecție și redistribuire a materialului disciplinelor respective într-un plan de învățămînt reînnoit. Activitatea comisiei va începe să fie transpusă în fapt prin experimentarea, în următorii trei ani, a programelor elaborate pentru clasele I—IV ale școlii generale. Experimentul — judicios pregătit din punct de vedere organizatoric — se va desfășura în școlile din trei raioane ale U.R.S.S. (Tosnensk, Beloiarsk, Suzdal). Învățătorii din aceste raioane urmează cursuri speciale de perfecționare, iar personalul cabinetelor pedagogice respective va fi completat cu cite un metodist.

Printre principalele teme ale cercetării pedagogice din cadrul institutelor specializate figurează teme legate de introducerea folosirii în școală a mijloacelor audio-vizuale și de adaptarea lor la cerințele specifice unor anumite grade și forme de învățămînt. La Institutul de cercetări științifice în problemele școlilor medii serale și fără frecvență de pe lângă Academia de științe pedagogice a R.S.F.S.R. este în curs de elaborare o metodică intitulată „Folosirea mijloacelor tehnice în învățămîntul seral și fără frecvență”.

CONTINUĂRI • CONTINUĂRI • CONTINUĂRI

PROFESORI, VĂ RĂCUNOAȘTEȚI ELEVII?

conducem noi, cu mașina. A acceptat.

După cum a relatat mai tîrziu profesora de latină, în ziua aceea s-a scuzat că nu a putut învăța din... „motive familiale”.

Alte două instantanee

Este ora prînzului, într-o zi de lucru. Pe bulevard, lume puțînă. Oamenii sînt la rosturile lor. Doar cîțiva pierd-vară. Unii se plîmbă de colo pînă colo, alții stau rezemați de gardul din dreptul cinematografulor și rîd în gura mare de cine știe ce bancuri. Lîngă cinematograful „București”, în fața unei tarabe cu „loz în plic”, un elev. Rupe cu febrilitate lozuri. Plătește, rupe, cîștigă, pierde, iar cîștigă, iar pierde... La un moment dat, este centrul atenției: a cîștigat un premiu mare și îl pune la bătaie. Tîmpul trece. Intr-un tîrziu a pierdut tot, dar nu se lasă. A mai scotocit prin buzunare, a găsit un leu și l-a jucat în combinație cu alții. Acum stă și privește resemnat.

— Jocul des?
— Zilnic.
— Pierzi mult...
— Nu, nu. Cîteodată și cîștig. Ieri, de pildă...

Secvențele pe care vi le-am descris pun cîteva întrebări la care e bine să ne gîndim.

• Primele note proaste — și încă leuate în serie — nu-s un semnal de alarmă? N-ar trebui să ne îndreptăm atenția asupra elevilor care le-au luat?

• De ce o situație școlară ca aceea a elevului din prima secvență nu a determinat din partea dirigintului, a profesorilor măsuri adecvate?

— Vroiam să spun că pierzi mult timp zilnic.

— ?!

— În ce clasă ești?

— În IX-a.

— La ce școală?

— La Liceul nr. 24.

Elevul nostru se retrage repede. Poate și-o fi adus aminte că a întîrziat de la școală, sau de acasă...

Cîțiva pași mai încolo, o altă scenă. Un grup de obișnuiți ai bulevardului „au luat la mijloc” doi tînci de 8—9 ani. Li primiv și noi. Sînt costumați aidoma bulevardierilor din caricaturi. Poartă ghiozdanul de cărți în spate, dar sînt îmbrăcați în „dangarezi” de ultim tip, cu eticheta „Cow-boy”, cu ținte, cu manșete late, întoarsă. Întrebăm pe cel mai „gîtîi”.

— Cum te cheamă?

— Sorin.

— În ce clasă ești?

— A treia.

— La ce școală?

— La Liceul nr. 21.

— Spune, vă dă voie la școală să umbliți așa?

— Da, anul trecut ne mai cerea uniformă, dar anul acesta...

Discuția continuă. Aflăm că școala lor este pe str. Nufierilor și că unul din ei stă pe str. Pictor Andreescu, iar altul tocmai în Drumul Taberei. Ce căutau acum, la 14,20, pe bulevard?

ANIMATORI AI MIȘCĂRII ARTISTICE

culegători de folclor, precum și învățătorul Ion Mergea și învățătoarea Eleonora Ciobanu.

Numeroase cadre didactice și-au creat un renume datorită activității lor de pregătire și conducere a unor formații corale. Cînd te referi la corul „I. Vidu” din Lugoj, în care cîntă mulți învățători și profesori din oraș, trebuie să vorbesti mai întîi de activitatea artistului emerit, profesorul Dimitrie Stan. Corul sindicatului învățămînt din Craiova, laureat la ultimul concurs republican, a atins un înalt nivel de măiestrie artistică datorită și muncii neobosite a profesorului Alexandru Racu. Învățătorul Titu Păsculescu — azi profesor emerit — a creat o puternică tradiție corală în comuna Dăbuleni din regiunea Oltenia. Faima corurilor din Poiana, regiunea Hunedoara și Săliște, regiunea Brașov este legată de numele fraților Gheorghe și Aron Bogdan. Printre dirijori și activiști culturali sînt cunoscuți și apreciate rezultatele profesorilor Victor Carpis din Giurgiu și Tase Botez din Alexandria, care conduc de peste 20 de ani formații corale alcătuite în majoritatea din cadre didactice. Învățătorul Valentin Ciobanu din Dobrotești, regiunea București, s-a evidențiat la toate concursurile cu formația sa de fluerăși. Puternice formații corale au realizat în regiunea Ploiești învățătorii Dumitru Bendic din Brănești și Marin Spînu din Comarnic.

ERATĂ

În articolul „Utilizarea mijloacelor audio-vizuale în educația adulților” apărut în numărul 870 din 28 octombrie al gazetei noastre coloana 3 rîndul 15 se va citi: „Vechea andragogie își propunea” iar rîndurile 24—25 se vor citi: „...Astăzi, sensul andragogic este legat de extinderea...”